

РОБЪРТ ЧЕЙМБЪРС ГОСПОЖИЦА Д'ИС

Превод от английски: Радин Григоров, 2014

chitanka.info

*„Mais je croy que je Suis descendu on puiz
Tenebreux onquel disoit Heraclytus estre Verete
cachee.“^[1]*

*Три неща има, които са непостижими за
мене. Дори четири, които не разбирам:*

*Следите на орел по въздуха, следите на
змия върху канара, следите на кораб всред
морето и следите на мъж при девица.*

I

Околната пустош започваше да проявява ефекта си върху мен и да ме гнети: седнах да преосмисля ситуацията и ако е възможно, да си припомня някакъв ориентир от местността, с чиято помощ да се измъкна. Ако можех да намеря океана, всичко щеше да се изясни, защото знаех, че от скалите мога да видя остров Гроа.

Положих оръжието си на земята и коленичих зад една канара да запаля лулата си. После погледнах часовника си. Почти четири часът беше. От зазоряване явно бях смогнал да се отдалеча доста от Керселек.

Предишния ден бях стоял на скалите под Керселек заедно с Гулвен и оглеждах мрачните равнини, сред които сега се бях загубил. Тогава те ми бяха изглеждали равни като поляна, протягаща се към хоризонта. Макар да знаех колко подвеждащи могат да изглеждат разстоянията, не бях осъзнал, че онова, което от Керселек изглежда пренебрежима ямичка, в действителност е огромна долина, покрита с пирен и прецип, а онова, което прилича на канара, в действителност е огромен гранитен склон.

— Местността не прощава на чужденците — бе казал старият Гулвен. — Съветвам ви да вземете водач.

— Няма да се изгубя — бях отвърнал аз.

Сега знаех, че съм се изгубил. Седях и пушех, облъхван от морския вятър. Навсякъде около мен се простираше равнината, покрита с цъфтяща растителност и гранитни скали. Никъде не се виждаха дървета, за домове да не говорим. След още няколко минути отново си взех пушката, обърнах гръб на слънцето и отново закрачих.

Нямаше полза да следвам някой от ручеите, които на моменти изникваха на пътя ми: наместо да се влеят в морето, те се оттичаха на произволни места сред вътрешността на брега. В това бях получил възможност да се убедя от собствен опит: бях последвал няколко, но всички те ме бяха отвели до блата или притихнали вирчета, от които изникваха бекасини и се впускаха в екстатичен полет. Започвах да се

чувствам изтощен, а и ремъкът на пушката започваше да претрива рамото ми, напук на подплатата. Слънцето се спускаше все по-ниско и по-ниско, разливащо светлината си върху зеленината и перцата.

Аз крачех, предвождан от гигантската си сянка, която се удължаваше с всяка следваща крачка. Прещипът стържеше панталоните ми, пропукваше под нозете ми, заливаше кафеникавата земя с цветчета, а папратите ме съпровождаха с кимвания. От туфите се стрелваха зайци, за да се скрият сред папратта, а сред блатистите треви подвикваха диви патици. Веднъж някаква лисица притича пред мен, а когато малко по-късно се приведох да натопя шепа в един забързан поток, една чапла тежко припляска край мен. След като се напих, аз се обърнах, за да погледна слънцето. То почти допираше хоризонта на пустошта. Когато най-сетне реших, че е безсмислено да продължавам и че трябва да прекарам поне една нощ в равнината, се отпуснах изцеден. Залязващи, лъчите на слънцето пренасяха топлина, но морските ветрове започваха да се усилват и да стават все по-хладни. Студени тръпки започнаха да се прокрадват от ловните ми ботуши. Високо над мен кръжаха чайки: те приличаха на хартиени украшения; от някое далечно тресавище се обаждаше самотен дъждосвирец. Малко по малко слънцето започваше да потъва, заляло западния хоризонт със сиянието си. Небето промени цвета си от бледозлатно до розово и по-късно стана огнено. Облаци мушици потрепваха край мен; високо в застиналия въздух се стрелваше прилеп. Клепачите ми започваха да натежават. Отърсих се от сънливостта, подпомогнат и от някаква суматоха сред папратта. Един въпросителен поглед установи голяма птица, увиснала във въздуха над лицето ми. За момент се сепнах, неспособен да реагирам; тогава нещо скочи край мен и птицата се надигна, извърна се и на свой ред се изгуби сред стръковете.

Аз веднага скочих на крака и се вгледах в поляната. От недалечен храсталак долетяха звуците на битка, после тишината се възвърна. Пристъпих напред, насочил пушка, но близо до храсталака отпуснах оръжие, удивен от видяното. На земята лежеше мъртъв заек, а над пресния труп бе кацнал великолепен сокол, впил единия си нокът в шията на създанието, а другия крак забол в хълбока. Сама по себе си тази гледка не заслужаваше удивление: и преди бях виждал сокол, кацнал върху жертвата си. Любопитното в случая беше, че краката на сокола бяха стегнати с нещо като каишка, от която висеше метален

предмет, напомнящ звънче. Птицата насочи жестоките си жълти очи към мен, приведе се и впи закривения си клон в трупа. В същия миг сред растителността долетяха забързани стъпки и пред мен изникна девойка. Без да си направи труда да ме погледне, тя се приближи до сокола, подпъхна ръкавицата си под гърдите му и го повдигна. След това тя умело постави качулка на главата му и се приведе повторно, за да прибере заека.

Краката на пляквата тя пристегна с връв, която привърза към колана си. След това девойката пое обратно сред храсталака. Докато тя минаваше край мен, аз повдигнах шапка, а тя най-сетне удостои присъствието ми с едва доловимо кимване. Бях толкова удивен и зает да се възхищавам на видяното, че дори не осъзнавах спасението си. Но тъй като тя се отдалечаваше, аз бързо получих възможност да се отърся и да осъзная, че освен ако не възнамерявам да спя на открито тази нощ, по-добре да си върна словото веднага. При първата ми дума тя се поколеба, а когато пристъпих пред нея ми се стори, че съм видял страх в красивите ѝ очи. Но когато скромно обясних затруднението си, девойката се изчерви и ме погледна учудено.

— Невъзможно е да идвате чак от Керселек! — повтори тя. Чаровният ѝ глас не съдържаше и следа от бретонски акцент, нито от познатите ми акценти. И въпреки това звученето му ми напомняше за нещо, което съм чувал и преди, нещо чудато и неопределено, като стара песен.

Аз обясних, че съм американец, който не познава Финистер и е дошъл тук да ловува.

— Американец — повтори тя със същата напевност. — Преди не бях виждала американец.

За момент тя остана загледана в мен, преди да продължи:

— Дори и да вървите без прекъсване цяла нощ, не бихте могли да достигнете Керселек. Дори и ако разполагате с водач.

Тези новини ми допаднаха.

— Достатъчно би ми било да намеря някоя селска колиба, в която да хапна и да се подслоня.

Соколът върху ръката ѝ припърха и тръсна глава. Момичето започна да го гали по гърба и бързо ме погледна.

— Огледайте се — меко рече тя. — Виждате ли предела на тези равнини? На север, на юг, на изток и запад: виждате ли нещо различно

от поля?

— Не.

— Тази пустош е опасна. В нея се навлиза лесно, но се случва влезлите никога да не я напуснат. Тук няма да откриете колиби.

— В такъв случай е достатъчно да ми кажете посоката, в която се намира Керселек, за да поема утре обратно. Надали обратният път ще ми отнеме по-дълго.

Тя ме гледаше по начин, който почти изразяваше съжаление.

— Навлизането тук е лесно и отнема часове; напускането е трудно, то може да отнеме векове.

Аз удивено се взрях в нея, но в крайна сметка реших, че съм разбрал погрешно.

Преди да успея да отговоря, тя откачи свирка от колана си и я наду.

— Седнете и си починете — каза ми тя. — Вървели сте дълго и сте уморен.

Девојката стисна плисираната си пола и ми направи знак да я последвам до една недалечна плоска скала.

— Те ще дойдат тук — каза непознатата и се настани и единия край на камъка. Мен тя покани да седна от другата страна. Блясъкът на залеза бе започнал да чезне; самотна звезда премигваше сред розовината. Дълъг триъгълник птици се носеше на юг; от околните блата подвикваха калугерици. — Много е красива равнината — тихо каза тя.

— Красива, но жестока към непознатите — отвърнах аз.

— Красива и жестока — занесено повтори девојката. — Красива и жестока.

— Като жена — не се усетих аз.

Тя възкликна с известно възмущение и ме погледна. Стори ми се, че тъмните ѝ очи изглеждат гневни или уплашени.

— Като жена — тихо повтори непознатата. — Това изказване съдържа жестокост. — След момент тя додаде, сякаш на себе си. — Жестоко е от негова страна да казва подобно нещо!

Не знаех какво извинение е подходящо за глупавото, макар и безобидно изказване, но знаех, че тя изглежда необичайно смутена. Започвах да си мисля, че без да осъзнавам и да го желая, съм казал нещо много лошо. С ужас си припомних капаните, които френският

език залага за чужденците. И докато се опитвах да осъзная какво точно съм казал, някакви гласове долетяха от далечината. Девојката се изправи на крака.

— Не — каза тя с полуусмивка на бледото си лице. — Няма да приема извиненията ви, мосю, но ще ви докажа, че грешите: това ще бъде моето отмъщение. Погледнете, Хастур и Раул идват.

Двама мъже изникваха от сумрака. Единият носеше чувал на рамото си, а другият стискаше обръч пред себе си — както сервитьор би носил поднос. Обръчът бе прикрепен с ремъци към раменете му и бе приютил три окачулени сокола, всеки със собствено звънче. Девојката се приближи до соколджията и с бързо движение пренесе своята птица върху обръча. Соколът се намести при другарите си и утихна. Птиците се заеха да си чистят перата сред дрънчене. Другият мъж пристъпи напред, кимна почтително и прибра заека в чувала с дивеч.

— Това са моите ловци — със сдържано достойнство каза девојката. — Раул е добър соколар, някой ден ще го направя главен ловец. А Хастур е незаменим.

Двамата мъже ме поздравиха почтително.

— Не ви ли казах, мосю, че ще покажа, че грешите? — продължи тя. — За отмъщение ще ми доставите удоволствието да приемете подслона на собствения ми дом.

Преди да съм успял да отговоря, тя вече говореше със соколджиите. Двамата веднага се отдалечиха; с един щедър жест към мен непознатата ги последва. Не съм сигурен дали правилно съумях да изразя искрената си благодарност — във всеки случай тя слушаше с доволен вид.

— Много ли сте уморен?

В присъствието ѝ бях забравил умората си. И ѝ го казах.

— Не намирате ли, че галантността е отживелица? — каза тя. Аз я погледнах с известно объркване, а девојката продължи тихо: — О, на мен ми харесва. Аз харесвам всичко отдавнашно. Прекрасно е да слушам да казвате такива неща.

Под мъглата, започнала да се издига, равнината бе притихнала. Калугериците вече не се обаждаха; щурците и останалите дребни полски създания мълчаха при преминаването ни, макар да ми се струваше, че подир нас те отново се раздвижваха. Двамата ловци бяха

се отдалечили пред нас; тихото подрънкване на звънчетата достигаше глухо.

Неочаквано великолепна ловджийска хрътка изскочи от мъглата пред нас, последвана от още една и още една: само след миг около половин дузина кучета подскачаха около мен и девойката. Тя ги помилва и успокои с ръкавицата си. Младата жена им говореше по чудат начин, който бях чел в старите френски ръкописи.

Тогава соколите върху обръча започнаха да припляскват с криле и да пищят. От някакво невидимо място протръби ловен рог. Кучетата отново се стрелнаха и изчезнаха пред нас, птиците продължаваха да шумят, а момичето, подело песента на рога, започна да напява. Ясен и мек се понесе гласът ѝ в нощния въздух:

*Chasseur, chasseur, chassez encore,
Quittez Rosette et Jeanneton,
Tonton, tonton, tontaine, tonton,
Ou, pour, rabattre, des laurore,
Que les Amours soient de planton,
Tonton, tontaine, tonton.*

Под съпровода на прекрасния ѝ глас някаква сивота пред нас бързо придоби очертания. Кучета и соколи радостно пригласяха на рога. Факла проблясваше пред порта, светлина надничаше пред отворена врата. Стъпките ни отекнаха по потръпващ дървен мост. След прекосяването му той се издигна зад нас, а ние се озовахме в малък двор, обграден с каменни стени. На прага на отворената врата изникна мъж, който се приведе приветствено и подаде чаша на новата ми познайница. Тя я прие, докосна ръба и с устни, а после отпусна ръка и тихо каза:

— Приветствам ви.

В този момент един от ловците се появи с друга чаша, очевидно предназначена за мен, но я подаде на девойката, която отпи и от нея. Тя се поколеба, преди да ми я подаде. Виждах, че това е изключителна любезност, но не знаех какво се очаква от мен, та не посегнах да отпия веднага. Девойката се изчерви, от което разбрах, че трябва да загляда грешката си веднага.

— Госпожице — подех аз. — Един непознат, когото вие спасихте от опасности, които той може никога да не осъзнае, изпразва тази чаша за здравето на най-прекрасната и мила домакиня в цяла Франция.

— И в Неговото име — промълви тя и се прекръсти, докато аз изпразвах чашата. С изящен жест девойката прекрачи прага и ме покани да я последвам. — Отново ви приветствам в замъка д'Ис.

[1] А на мен ми се струва, че се намирам на дъното на онзи тъмен кладенец, за който Хераклит разправя, че таял истината. (фр.).
— Б.пр. ↑

II

На следващата сутрин бях събуден от песента на рога. Скочих от старинното легло и се доближих до прозореца. Слънцето си бе намерило пролука край завесата. Докато поглеждах към дворчето, звукът секна.

Някакъв мъж, който може би беше брат на двамата соколари, стоеше сред глутница кучета. Извит рог висеше на гърба му; в ръката си той стискаше дълъг бич. Кучетата скимтяха и нетърпеливо подскачаха около него. Някъде в двора отекваха и копита.

— На конете! — кресна глас на бретонски. Двамата ловци, понесли соколи върху ръцете си, изникнаха в двора, сред кучетата. Един друг глас, развълнувал сърцето ми, нареди:

— Луис, разведи кучетата добре и не щади камшика и коня. Раул и Гастон, вие се погрижете ерervier да не се прояви *niais*, и ако прецените, faites courtoisie a l'oiseau. Jardiner un oiseau като онзи върху китката на Хастур не създават затруднения, но пък ти, Раул, може да се затрудниш с този *hagard*. Миналата седмица той на два пъти се прояви au vif и изгуби *beccade*, макар да е свикнал с *leurre*. Тази птица се държи като някакъв глупав *branchier*. Paratre un hagard n'est pas si facile.

Сънувах ли? Старият език на соколарството, който бях чел в пожълтели ръкописи — старият забравен френски на средните векове звучеше в ушите ми сред нетърпеливия лов на хрътки и подрънкването на соколови звънчета. Тя отново произнесе на сладостния забравен език:

— Ако би предпочел да им сложиш *longe* и да оставиш *hagard au bloc*, Раул, няма да възразя; би било жалко да развалиш тъй хубав ден с необучени *sors*. Essimer abaisser. Най-вероятно това е най-добрият начин. La lui donnera des reins. Може би съм прибързала с птицата. Нужно е време за преминаването на a la filiere и d'escap с упражненията.

Раул се поклонил от седлото си и отвърна:

— Ако на вас е така угодно, госпожице, ще задържа сокола.

— Така желая — отвърна тя. — Лова със соколи вече познавам. Предстои да ми покажете много уроци по *Autourserie*, бедни ми Раул. Качвайте се, Луис!

Ловецът изчезна в някаква порта, за да се появи миг по-късно, възседнал як черен кон. Следваше го помощник, също на кон.

— На добра слука, Рене! Добър лов! — радостно извика тя. — Надуйте рога си, Луис!

Чистият звук на ловния рог отново изпълни двора; кучетата първи се втурнаха през портата. Галопиращите копита изхвърчаха от двора, прогърмяха по подвижния мост, неочаквано притихнали върху дъските му, и се изгубиха окончателно сред растителността. Зовът на рога долиташе все по-слабо и по-слабо. В един момент той се отдалечи достатъчно, за да може песента на чучулига от двора да го заглуши. Чух гласа в двора да отвръща на някой в къщата.

— Не съжалявам за пропуснатия лов. Ще има и други случаи. Не забравяй гостите, Пелагия!

Нечий слаб глас долетя от къщата:

— *Courtoisie!*

Аз се съблякох и се изтърках от глава до пети в големия пръстен леген с ледена вода, който стоеше на каменния под до леглото ми. Подир това се огледах, търсейки дрехите си. Те бяха изчезнали, но близо до вратата имаше пейка, отрупана с дрехи, които огледах с удивление. Тъй като моите собствени одежди липсваха, бях принуден да облека очевидно заместващия костюм. Той включваше шапка, обувки и сребрист ловджийски жакет, но принадлежеше на друг век, особено безшевните обуца. Това ме накара да си припомня чудатите одеяния на тримата соколари в двора. Бях сигурен, че настоящото облекло във Франция и Бретан е по-различно. Едва след като се облякох и се приближих до огледалото между прозорците, можах да видя, че съм облечен по-скоро като млад ловец от средните векове, отколкото като съвременен бретонец.

Затова се поколебах, докато вземах шапката. Трябваше ли да се представя пред домакините в подобен чудат вид? Изглежда нямах избор, защото никъде в стаята нямаше звънец, с чиято помощ да призова някой слуга и да поискам дрехите си. Задоволих се да отскубна перото от шапката, отворих вратата и слязох долу.

Край огнището в голям салон възрастна жена предеше с хурка. Тя повдигна очи при появата ми и с топла усмивка ме поздрави на бретонски. Аз смеешком отвърнах на поздрава ѝ на френски. В същия момент домакинята ми се появи и ме приветства с достойнство и изящество, които затрогнаха сърцето ми. Прекрасните ѝ тъмни къдрици бяха отчасти скрити от покривало, което слагаше край на всички съмнения за епохата на одеждите ми. Изящната ѝ фигура бе обгърната от домашнотъкана ловджийска рокля, украсена със сребро; върху ръкавицата ѝ стоеше един от соколите ѝ. Напълно непринудено тя ме хвана за ръка и ме изведе в двора. Там тя се настани край една маса и ме подкани да последвам примера ѝ. Подир това чаровният ѝ акцент се осведоми за нощта, която съм прекарал, и дали дрехите, оставени за мен от Пелагия, са ми причинили неудобство. В отговор аз погледнах към собствените си одеяния, оставени да се сушат край стената: в този момент те ми изглеждаха нищожни. Колко жалки изглеждаха те в сравнение с изисканите дрехи, които носех в момента. Аз споделих това си виждане, макар и със смях, но девойката се съгласи сериозно.

— Ще ги изхвърлим — тихо каза тя. Аз удивено направих опит да обясня, че не бих и мечтал да приемам чужди дрехи, дори и ако това представлява някакъв израз на гостоприемство по тези места. И изтъкнах, че при завръщането си във Франция с подобно облекло бих изглеждал нелепо.

Тя се засмя и отметна красивата си глава, изричайки нещо на старофренски, което не можах да разбера. В този миг Пелагия изникна с поднос, върху който стояха две купички с мляко, самун бях хляб, плодове, медена пита и гарафа с тъмно вино.

— Още не съм закусвала, защото исках да ви правя компания. Но трябва да ви кажа, че съм много гладна — усмихна се тя.

— По-скоро бих умрял, отколкото да забравя нещо, изречено от вас! — изтърсих аз изчервен. — Тя сигурно ще ме сметне за луд — додадох на себе си. Но девойката ме погледна с блеснали очи.

— Изглежда, кавалерството не ви е чуждо, мосю...

Тя се прекръсти и разчупи хляба. Аз стоях загледан в белите ѝ ръце. Не смеех да я погледна в очите.

— Защо не ядете? — попита тя. — И защо имате тъй притеснен вид?

Защо? Защото вече знаех. Знаех, че съм готов да отдам живота си, за да докосна с устните си тези розови длани. Вече разбирах, че още от мига, в който зърнах тъмните ѝ очи в пустошта, съм я обикнал. Неочакваната страст ме остави безмълвен.

— Да не би да ви е зле?

С гласа на човек, произнасящ собствената си присъда, аз отвърнах тихо:

— Да, любовта ми към вас ме поболява.

И тъй като тя не помръдна и не отговори, същата пламенност отново ме накара да изрека:

— Аз, който съм недостоен и за миг да се намирам в мислите ви; който злоупотребявам с гостоприемството ви и се отплащам на любезността ви с дръзки предположения — аз ви обичам.

Тя отпусна глава върху дланите си и бавно отвърна:

— Аз ви обичам. Думите ви значат много за мен. Обичам ви.

— В такъв случай ще ви спечеля.

— Сторете го — отвърна девойката.

През цялото това време бях седял мълчалив, обърнал лице към нея. Тя, също мълчаща, отпуснала чаровно лице върху дланта си, стоеше с лице към мен. Сред докосващите се погледи аз разбрах, че никой от двамата ни не е изрекъл и дума, но душата ѝ бе отвърнала на моята. Радостта от живота се разливаше из всяка моя жила. Тя, поруменила страните си, изглеждаше като събудена от сън. Сега в погледа ѝ се забелязваше въпрос, което ме накара да потръпна от въодушевление. Двамата започнахме да се храним и да разговаряме. Аз ѝ се представих, а в отговор тя ми каза, че името ѝ е госпожица Жана д'Ис.

Домакинята разказа за смъртта на родителите си и как деветнадесетте ѝ години били прекарани в малката укрепена ферма заедно с дойката Пелагия, кучкаря Рене и четиримата соколари — Раул, Гастон, Хастур и господин Луис, който служил още на баща ѝ. Тя никога не напускала равнината — през живота си не срещала други хора, освен горните. Тя не помнеше как е научила за Керселек, може би някой от соколарите го бе споменавал. От дойката си тя знаеше легендите за хората вълци и Жана Фландърска. Умееше да бродира и да преде, но соколите и ловните кучета бяха главната ѝ занимавка. Разказа, че при срещата ни била толкова уплашена, че едва не се

сепнала при звука на гласа ми. От скалите бе виждала морето и неговите кораби, но равнината бе изцяло лишена от човешко присъствие. Пелагия разказвала за съществуването на легенда, според която всеки, изгубен в тези земи, никога не се завръщал, защото те били омагьосани. Домакинята ми не можеше да потвърди истинността на тази история; в действителност тя никога не се била замисляла над нея, преди да ме срещне. Тя не знаеше дали соколарите са напусkali границите ѝ и дали подобно нещо е възможно. Книгите в дома, по които дойката я бе учила да чете, бяха на стотици години.

Всичко това тя ми разказа с онази очарователна сериозност, почти изцяло типична за децата. Малкото ми име тя намери лесно за произнасяне; и настоя, тъй като то беше Филип, че трябва да имам известна френска кръв. Тя не проявяваше любопитство към външния свят. Вероятно заради историите на дойката си бе изгубила всякакъв интерес към него.

Закуската бе приключила, но двамата все още стояхме на масата. Събеседничката ми подхвърляше гроздови зрънца на птиците, които безстрашно се приближаваха досами краката ни.

Аз започнах да загатвам за тръгване, но тя не искаше и да чуе. И преди да съм се осъзнал, вече бях обещал да ѝ гостувам в продължение на една седмица и да взема участие в лова. Освен това се бях сдобил с разрешение да я посетя отново след завръщането си в Керселек.

— Не зная какво бих правила, ако вие не се появите повече — невинно каза тя.

Аз, тъй като знаех, че нямам правото да я разтърсвам с признанието на обичта си, седях мълчалив, почти притаил дъх.

— Нали ще идвате често? — продължаваше девойката.

— Много често — отвърнах аз.

— Всеки ден?

— Всеки ден.

Тя въздъхна радостно и каза:

— Елате да видите соколите ми.

Тя се надигна и отново взе ръката ми с невинен жест. Сред градината и плодовите дървета двамата се отправихме към тревиста поляна, край която ромолеше ручей. Сред нея бяха пръснати двадесетина дънера, отчасти потънали сред тревата. Само две от дърветата не приютяваха соколи. Птиците бяха привързани с ремъци,

занитени над ноктите им. Тясна водна ивица обхождаше всички клони, на удобно за пиене разстояние.

При появата на девойката птиците се разшумяха и тя започна да ги обхожда: някои милваше, на други позволяваше да се качат на ръката ѝ, при трети се привеждаше, за да намести ремъците им.

— Не са ли прекрасни? — говореше тя. — Вижте, тази красавица е низък сокол. Наричат се така, защото се спускат право след плячката си. Това е син сокол. Той спада към благородните соколи, защото се издига и кръжи над плячката, преди да се спусне. Бялата птица е исландски сокол, също от благородните. Това е чучулигар, а този мъжки сокол е чаплар.

Аз се поинтересувах за начина, по който тя се е запознала със соколарските термини. Тя не можа да ми отговори, но реши, че баща ѝ трябва да я е учил като малка.

Подир това домакинята ме отведе встрани, за да ми покаже пиленцата.

— Наричат се *niais* — обясни тя. — Младата птица, готова да напусне гнездото си и да започне да скача от клон на клон, се нарича *branchier*. Птица, която още не е сменила перата си, се нарича *sors*, а сокол, който е преминал през тази смяна в плен, се нарича *mue*. Когато уловим див сокол, вече сменил перата си, наричаме го *hagard*. Раул ме научи как се слага качулката на сокол. Искате ли да ви покажа?

Тя приседна на брега на поточето, сред соколите, а аз се настаних край нозете ѝ, готов да слушам. А госпожица д'Ис повдигна розово пръстче и поде изключително сериозно:

— Първо човек трябва да улови сокола.

— Аз съм пленен — отвърнах аз.

Тя се засмя красиво и ми каза, че с мен процесът на *dressage* би бил труден, защото съм бил благороден.

— Аз вече съм опитомен — отвърнах аз, — и имам ремък и звънче.

Тя се засмя възторжено.

— В такъв случай ще се връщате ли, когато ви призова, храбри соколе?

— Аз ви принадлежа — отвърнах аз.

За момент тя остана притихнала. Бузите ѝ се наляха с цвят и тя отново повдигна пръст:

— Слушайте, аз искам да говоря за соколарство...

— Слушам ви, графиньо Жана д'Ис.

Но тя отново се замисли. Погледът ѝ изглеждаше вперен в нещо отвъд летните облаци.

— Филип — поде накрая събеседничката ми.

— Жана — прошепнах аз.

— Това е всичко... Това е всичко, което исках — въздъхна тя. — Филип и Жана.

Тя ми подаде ръката си, а аз я докоснах с устни.

— Спечелете ме — каза тя. Но този път тялото и душата го изрекоха едновременно.

— Слушам ви — отново рекох аз. — До този момент сме уловили сокола.

Жана д'Ис обгърна ръката ми с длани и ми обясни как соколът бил приучаван да каца на китката и как постепенно привиквал с ремъците и *charapon a cornette*.

— В началото те трябва да имат добър апетит — рече тя.

— Тогава започвам постепенно да намалявам храната им; тя се нарича *rat*. Когато, след много нощи *au bloc*, както са тези птици сега, соколът *hagaré* привикне да стои спокойно върху ръката, това означава, че птицата е готова да бъде научена да идва за храната си. Привързвам храната за връв, *leurre*, и уча птицата да идва при мен веднага щом започна да въртя връвта над главата си. В началото оставям храната на земята и птицата я яде там. След известно време соколът се научава да сграбчва връвта в движение — над главата ми или влачена по земята. И подир това е лесно соколът да бъде научен да напада дивеч. Важно е да се помни, че трябва винаги да *faire courtoisie a loiseau*: птицата трябва да се остави да вкуси плячката.

Писъкът на един от соколите я прекъсна; тя се надигна, за да намести ремъка, омотал се около дървото, но птицата продължаваше да приплясква с криле и да пици.

— Какво става? — рече тя. — Филип, вие виждате ли нещо? Първият момент на огледа ми не показва никаква причина за оживлението, което в този момент бе обхванало всички птици. Едва по-късно се загледах в плоския камък, върху който девойката бе седяла. Сива змия бавно се плъзгаше по сивата повърхност. Очите в плоската заострена глава проблясваха като кехлибар.

— Une couleuvre — тихо каза тя.

— Тези змии са безопасни, нали? — попитах аз.

Жана посочи към черното Л-образно очертание зад очите.

— Този символ означава сигурна смърт. Това е усойница.

Двамата проследихме как влечугото бавно се придвижва върху гладката скала към широка ивица слънчева светлина.

Аз понечих да пристъпя напред, за да разгледам змията, но Жана се вкопчи в ръката ми и възкликна:

— Недейте, Филип, притеснявам се.

— За мен ли?

— За вас, Филип... Обичам ви.

Тогава аз я взех в прегръдките си и я целунах. В този момент можех единствено да повтарям името ѝ. Тя остана да трепери, притисната към гърдите ми; нещо удари крака ми сред тревата, но аз не обърнах внимание. Нещо отново удари глезена ми, прониза ме остра болка. Аз се загледах в омайното лице на Жана д'Ис и я целунах. С цялата си сила я повдигнах на ръце и я блъснах надалеч. После се приведох, откъснах змията от крака си и стоварих пета върху главата ѝ. Спомням си, че се чувствах слаб и вцепенен; спомням си как паднах на земята. Замъгляващият се поглед зърна бялото лице на Жана да се привежда близо до моето. И сред спускащия се мрак пак усетих ръцете ѝ да се обвиват около шията ми, а меката ѝ буза да се допира до устните ми.

Още с отварянето на очите си се огледах ужасено. Жана я нямаше. Потокът и плоският камък си бяха тук; смачканата усойница още лежеше в земята до мен, но соколите и дърветата бяха изчезнали. Скочих на крака. Градината, овощията, подвижният мост и ограденият двор бяха изчезнали. Насреща ми стояха сивеещи руини, покрити с растителност, в които се вирах глуповато. Придвижих се напред, към дърветата, провлачващ изтръпналия си крак. От върха на едно от тях, изникнало сред развалината, изхвърча сокол, който започна да описва все по-широки кръгове едновременно с издигането си.

— Жана! Жана! — извиках аз, но гласът ми остана задавен и аз се отпуснах на колене сред тревата. По волята Божия бях коленичил пред ронеща се гробница, изобразяваща Дева Мария. Видях тъжното лице на Девата, изсечено в студен камък. Видях кръста и тръните в нозете ѝ. Под тях имаше надпис:

Молете се за душата на
госпожица Жана д'Ис
умряла млада от обич
по непознатия Филип
през лето господне 1573-то.

Но върху хладната плоча лежеше женска ръкавица, още топла и
уханна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.